

BEL IEV EERS

Nadine Byrne
Heman Chong
Cecilia Edefalk
Katarina Lövström
Lea Porsager
Ulrika Sparre

12 januari - 12 maj 2013

Den svenska konstscenen har blivit rikare och mer spännande. Med 45 000 konstbesökare under 2012 och stor uppmärksamhet i riksmidia har Varberg tagit plats på konstkartan. Genom satsningar på samtidskonst har Varberg på några år utvecklat en imponerande verksamhet. Först i Konsthallen/Hamnmagasinet och nu i Varbergs Konsthall som invigdes januari 2012. Mål för den nya konsthallen är att vara en plats för svensk och internationell samtidskonst. Att driva konstverksamhet i framkant kräver mod, öppenhet och kreativitet. Bidragande faktor till Varbergs snabba framgång är flexibla arbetsmetoder som ger nya kontaktytor och nätverk. För att få variation, omsättning och förnyelse är det viktigt att bjuda in till nya möten – Varbergs Konsthall gör det bland annat genom att samarbeta med frilansande curatorer som bjuds in för att göra utställningar speciellt för konsthallen.

Vi inleder konsthallens andra år med att bjuda in Frida Cornell som curator till vårens stora utställning. Frida har lång erfarenhet som curator, producent och som konstskribent. Hon har skapat utställningen *Believers* som aktualiserar ämnen kring tro och andlighet i konsten. Vad betyder tro i vårt sekulariserade samhälle, är det synonymt med religiös tro eller kan det var något annat? Andlighet – vad tänker vi när vi hör det? För många är det självklart att det är den helige anden som åsyftas, för andra kan det vara lika självklart att det handlar om ockultism eller om spöken. Finns det något rätt eller fel?

I katalogen finns en text av Jonna Bornemark, doktor i teoretisk filosofi vid Uppsala universitet, som för ett filosofiskt resonemang kring konstnärerna och deras verk.

Under utställningsperioden arrangeras visningar, föreläsningar och samtal där besökarna får möjlighet att diskutera de frågor som väcks i samband med utställningen. I vår konstverkstad kommer barn och unga att arbeta kring temat tillsammans med våra konstpedagoger. Varbergs Konsthalls förhoppning är att utställningen ska ge alla besökare, liten som stor, en tänkvärd upplevelse som öppnar upp sinnet!

Ett varmt tack till Frida Cornell för engagemang och entusiasm, ett stort tack till alla konstnärer och till alla medarbetare som möjliggjort utställningen.

Eva Eriksson
Varbergs Konsthall

BELIEVERS

Stillhet och ro, vacker natur, ett stämningsfyllt rum under en högtid, möten med konst. Det finns mycket som får mig att uppleva ögonblick utöver det vanliga, stunder av andlighet. Det gör mig inte till en religiös person. Jag sällar mig till det stora antalet (västerländska) individer som inte tror på gud, men som gärna håller fast vid traditioner och riter som får mig att känna tillhörighet, trygghet och samvaro. Inom konsten har andlighet frodats i allt från medeltidens religiösa konst till 1900-talets abstrakta bilder med utgångspunkt i komplicerade musikaliska strukturer och teosofiska resonemang; formulerade och utvecklade av Vasilij Kandinsky och hans text *Om det andliga i konsten* (1912) och Rudolf Steiners antroposofiska konstteori. I nutid har den akademiska marxismens teoribildning kraftigt påverkat den samtida konsten och andliga eller magiska aspekter har fått träda tillbaka för sociologiska, historiska och pseudovetenskapliga undersökningar, bland annat benämnda "arkivkonst" eller "social konst." Det betyder inte att det andliga utforskandet i konsten har upphört att finnas till. Tvärtom fortsätter många konstnärer att söka sig tillbaka till de banbrytande idéerna från förra sekelskiftet. Idéer som också omfattar ockultismen med brittiska förgrundsgestalten Aleister Crowley i spetsen.

Pendeln svänger när betraktaren blir mättad. Därmed inte sagt att intresset för det mystiska i konsten är ett uttryck för nyandlighet eller ens en reaktion på ett sekulariserat samhälle som sätter ekonomi, vetenskap eller politik i religionens plats. Även om tiden har ett betydande inflytande. Tiden vi befinner oss i definierar vilka uttryck tron tar sig och i vår tid står konflikten mellan två extremer i fokus - det profana och den religiösa fundamentalismen. Konflikten sätter fingret på samhällets välbefinnande och på vilket sätt det ska upprätthållas. En reaktion på det här är en alltmer individuellt anpassad tro, där inte minst internet har blivit en fristad för en personligt tolkad religion med egna riter och traditioner. För den vetgirige finns en uppsjö nu levande och döda tänkare som för diskussionen framåt, schweiziske filosofen Alain de Botton eller den berömde ateisten och författaren Christopher Hitchens, tänkare som Nietzsche och Kant eller varför inte läsa Koranen eller begrunda den idag, i tidens anda, alltmer uppmärksammade esoteoretiska målaren Hilma af Klint (1862-1944), för att nämna några vägar.

Det som skiljer konstnärerna i *Believers* från gudsförnekarna såväl som från de religiösa är inte ett envetet sökande efter sanning eller fruktan för en värld i kollaps. Ideologiskt uttryckt strövar de i marker som är friare än så, de kopplar

upp sig mot sitt eget vetande och mot sin tro, oberörda av om det är objektivt sant eller subjektivt anstruket.

Vi räds inte domedagen tycks de säga, utan fascineras snarare av apokalypsen och frågar: Vad finns på andra sidan? Vad händer om vi gör på det här sättet? Drömmen om andra världar med nya regler och villkor lockar. Religiös tro, science fiction och New Age i ohelig allians. Jag känner igen fascinationen och minns mina egna, i dubbel bemärkelse, magiska upplevelser i mötet med litteraturen och filmen. Böckerna om Narnia eller Douglas Adams våghalsiga epos om Arthur Dent i serien *Lifarens guide till galaxen*. Dråpligt, våldsamt humoristiskt, fantasifullt och djupt tillfredställande blottades världen på hinsidan världens undergång. För att inte tala om filmerna - *Alien(s)*, *2001*, *Stalker* - och många fler. Idag självklara referenspunkter, men inte desto mindre avgörande och som i sin tur ledde vidare till bildkonstens värld och de ibland oroande, ibland lyckligt gränslösa tankeexperimenten.

Konstnärerna i *Believers* manifesterar sin vetgirighet och längtan, de undersöker och förtröstar. De ger sig ut i andliga utsvävningar som jag tacksamt tar del av. Det är i mötet med deras arbeten min egen tro får näring.

Frida Cornell

Frida Cornell är utbildad curator vid Konstfack i Stockholm och har verkat vid flertalet institutioner och konsthallar. Hon undervisar och föreläser vid Sveriges konsthögskolor, universitet och förberedande konstskolor och skriver regelbundet i konsttidskrifter och kataloger.

DEN MÄNSKLIGA ERFARENHETENS MÖJLIGHETER

Det är något märkligt med mänsklig erfarenhet. Vi lever i den, vi har inget förutom den, och ändå har vi den inte. Mitt i erfarenheten erfar vi att vi inte erfar allt och vi erfar att vi ser mer än det vi egentligen ser. Paradoxalt och komplext, men inte obegripligt.

Huset vi ser har dolda sidor som jag inte ser just nu, men för att jag alls ska kunna se ett hus måste jag utgå ifrån att de där dolda sidorna finns där. Jag utgår självklart från att varat är mer än vad min erfarenhet visar just nu. Visst kan jag röra mig runt huset och konstatera att det verkligen hade en baksida och en insida, men redan innan jag har gjort det utgår jag från att de finns där. Alla sidorna ingår i vad det innebär att erfara ett hus. Ett hus: och redan där är vi långt utöver det vi faktiskt ser här och nu. Tidigare erfarenheter lever kvar, mönster och kategorier formas ur deras samlade djup – en värld och ett ordnat kosmos kan framträda.

Ännu tydligare visar sig paradoxen när jag ser den andra människan eller det andra djuret. Jag ser in i deras ögon och jag ser att jag inte ser allt. Jag känner handen och jag känner att jag inte känner allt. Den andre är levande, jag känner att han lever, och att han lever betyder att han erfar – ett erfalande som inte är mitt. När vi skiljs åt fortsätter han att erfara långt bortanför mig. Och jag vet det. Jag erfar att det finns erfanden som inte är mina och att erfandet därmed inte bara är mitt.

Så försöker jag få syn på mig själv. Mig själv måste jag väl i alla fall ha. Jag erfar mig själv och det är bara jag som kan känna hur min kropp rör sig. Så försöker jag gripa mig själv, få syn på det där som är jag. Jag vänder mig till mig själv och erfar, griper och ser mig själv. Men en misstanke väcks: missade jag inte något centralt nu? Jag är ju erfalande, gripande och seende, men när jag vände mig till mig själv blev jag erfaren, gripen och synlig. Javisst, är det mig själv jag ser – men misstanken lämnar mig inte. Visst är jag ett objekt i världen, men minst lika mycket är jag ju subjekt. Jag lever, jag erfar! Och den centrala aspekten kan jag aldrig helt och hållet se och omvandla till ett objekt. Återigen, men nu på ett intimt och inre sätt, har jag en erfarenhet som aldrig kan bli helt synlig. En erfarenhet som jag aldrig fullt ut kan veta, gripa eller tematisera.

Så i tider av evidensbaserad, mätbarhet och manualisering, av konsumism och kroppsfixering, hur ska vi kunna relatera till att vårt erfalande överskrider det vi erfar? När vi försöker fixera erfarenheten och kvantifiera varje kvalitet blir vi allt bättre på att gripa det som kan gripas och mätas som objekt, men det

levande, överflödande, erfara blir samtidigt osynligt. Hur ska vi relatera till den överflödande erfarenheten som inte kan bli till objekt? Har vi tappat alla verktyg?

Att relatera till det överflödande, är det kanske att relatera till det gudomliga? Att erfara att varat drar sig undan, att vi inte erfar allt. Negation och affirmation, mörker och ljus är urgamla andliga kategorier. Erfarenheten bär sitt mörker, men mörkret bär också sitt ljus. Jag kan inte ha den andres erfarenheter, men just i detta mörker lyser de fram. Just i omöjligheten av att nå dem nästan bländar de mig med sin närvaro: är det något jag vet så är det att de finns. Men också det omvända: mitt i affirmationen, i den mest tydliga förnimmelserna, lyser de dolda sidorna med sin frånvaro. En erfarenhet av att det omöjliga sipprar in mellan förnimmelserna. *Almost nothing*, ett ljus som sipprar in bara där det är mörkt. Katarina Löfströms ljusspel visar sig lika mycket genom att det inte visar sig. Är det vad vi erfar av det gudomliga? Det är nog för mycket sagt. Det behöver inte vara en Gud som lyser starkt och klart bakom gardinen. Intressantare blir det om vi riktar om blicken och ser hur mörkret självt lyser.

Ljusa skuggor som anas, men inte riktigt syns: ofta tänker vi nog även på spöken utifrån synsinnets. Men oftast skramlar de bara med sina kedjor och hörs snarare än syns. Vad är det för hörsel som hör gengångare? Cecilia Edefalk har övat upp en sådan hörsel. Hon lyssnar till världens samlade erfarenheter. Vår värld är genomsyrad av spöken. Den har byggts upp genom andras samlade erfarenheter som lever kvar långt efter individens död. Trots döden lever dessa andra på så sätt mitt ibland oss. Så är det galenskap att lyssna efter det som finns i traditionen av erfarenhet? Cecilia Edefalk låter oss följa med när hon kopplar upp sig mot vishetsstrådet och lyhört lyssnar till rösten som ömsom viskande, ömsom skrikande finns där vid parkbänken. Skulle hon gripa efter rösten skulle den försvinna, men hon griper inte utan hon lyssnar och talar tillbaka. Hon böjer nacken och frågan väcks, kan vi lyssna allt för noga?

Erfarenheterna lagras och ordnas: världar formas. Aktivt fortsätter vi ordna, gripa och sortera. Vi vill så gärna förstå, och mest av allt vill vi förstå det som drar sig undan. Naturen finns där framför oss, tillgänglig för våra kategorier, men ändå drar den sig undan, liksom vårt förlutna. Likt vår barndom finns den där, den kan tematiseras, men dess överflödande horisonter låter sig inte ägas. Naturen och barndomen kanske representerar det vi förlorade när vi hittade våra former och som just därför alltid finns kvar som det vi förlorade. På grovkornig film kommer Nadine Byrnes trolska barn mot oss. Jag känner igen mig: jag har varit där.

Men samtidigt skrämmer de, de verkar inte vara riktigt civiliserade och intimt förbundna med naturen. Liksom naturen drar de sig undan när vi bara har kulturens, systemens och begreppens värld att komma dem till mötes med.

Barnens intima närhet till naturen ger dem en annan sorts makt. Riten visar på en samtidig närhet och distans till naturen. I riten skriver barnen in sig i en värld som överskrider dem själva, men som de samtidigt vill ta makt över. I riten bejakas det som inte kan kontrolleras eller förstås. Naturens levande, överskridande kraft tar sig därmed uttryck, form och plats. Och därmed skapas en plats som både är inrättad och lämplig att bo på – och som, kanske just därför, sträcker sig långt utöver de boende. Barnen besvärjer och ordnar: stentar knyts samman. Topo-grafi: att skriva en plats. Är det skrivandets början vi ser? En symbolisk ordning som långsamt tar form när den skapar sin plats. En påbörjad separation mellan platsen och skrivandet, en separation som excellerar i kartor och vetenskap.

Vi samtidigt skapar och skiljer oss från vår plats. Skrivandet ordnar men öppnar också hemliga flyktvägar. Skrivandet bevarar dåtiden med alla dess spöken, men ger oss också nya tekniker för att kasta oss mot framtiden. Science fiction: med berättelse kastar vi oss ut i den mörkaste, tommaste och kallaste rymd för att finna alla former av liv vår fantasi kan uppstå. Det intet yttre rymden är för oss lämnar plats för all vår mänsklighet. Den tar emot alla våra projektioner, idéer, utopier och dystopier. Den är möjligheten för varje nyskapande möjlighet. Bara en undergång gör oss verkligen fria: en frihet som är vår största mardröm men som likt en lockande siren drar till sig våra steg. Vi förlorar oss in i möjligheternas möjlighet där ångest och frihet inte kan skiljas åt. Drömmande vaknar anden... I romanen, den parallella möjligheten och rörelsefriheten förlorar vi oss och vinner varje möjlighet. Heman Chong kliver rakt in i denna tradition och gör den till sin.

Men kan vi också göra det till levande, handlande verklighet? Lea Porsager försöker. Hon skapar plats för de allra mest märkliga existenser, de som allra mest lider under kategoriseringens fixerade värld. "Far out", kosmisk längtan, flum, New Age och alla skällsord vi kan komma på i vårt välorganiserade Sverige är på plats. Här finns längtan efter en verkligare värld bortom vår, en mer sann struktur bortom strukturerna och andra kategorier bortom de kända. Den största risken för varje iscensättning av "det andra, verkliga livet" är att den faller tillbaka i samma gropar. Att den önskar sig det *Andra*, men hamnar i ett förklätt *Samma*. Men det innebär inte att experimenterandet är möjligt. Här visar sig urmoderns alla geggiga öppningar. Vi stiger in för att förlora varje ego.

När geggan lägger sig om oss suddas hudens gränser ut och individualiteten upplöses långsamt i sitt ursprung. Bli inte dig själv: återgå till "före" dig själv. In i livmoderns trygga, närande, varma, älskande, okontrollerbara, förtärande, utplånande, uppslukande famntag. När egot ebbat ut står ett ägg och geometriska former kvar. Bara en början som innehåller allt: alla egon.

Varje utopi strävar bort från mannen: från avlagrade, döda ritualer, som blivit vanor, som blivit rutiner, som blivit konventioner, som blivit fångelser. Men var är vi bortom habitus? När varje erfarenhet som lagrats byts ut mot ögonblickets erfarenhet av här och nu, då har vi verkligen kommit bortanför varje ego. Om vi inte sparar och ordnar våra erfarenheter är vi likt spädbarnet allt och ingenting. Och sedan? En ny början, en ny möjlighet, en ny framtid!

Ulrika Sparre vänder på Lea Porsagers egolöshet och byter ut Gud mot jaget. Men något märkligt inträffar i och med denna metodik. Istället för att bli en ironisk kommentar till samtidens jagfixering visar det sig att många av citaten fungerar alldeles utmärkt. I tider där jaget misstas för hjärnan, blir det befriande att läsa om jaget som sträcker sig långt bortom det jag som kan ges en tid och en plats i en värld. Jaget är ju inte bara synligt i världen utan den som ser. Detta seende kan aldrig till fullo göras synligt. Det överflödande seendet som slinker undan varje grepp, är det inte just det som har formulerats som det gudomliga? Det som inte tar plats i världen, utan möjliggör världen. Likt mystikerna kollapsar Ulrika Sparres distinktion mellan jag och Gud och finner en urgammal sanning. Kanske pekar hon mot erfarenhet varur en religion kan födas.

För 100 år sedan skrev Kandinsky *Om det andliga i konsten*; idag tar andlighet återigen plats i konsten, men med en radikal skillnad: Idag är det andliga något vi gör, inte en värld som finns före oss och som vi med lite ansträngning kan träda in i. Andlighet idag kanske ligger närmare medeltida, avantgardistisk mystik och magi som erfara låter oändliga världar födas. Och verktygen är många.

Jonna Bornemark

Jonna Bornemark är doktor i teoretisk filosofi vid Uppsala universitet och arbetar som föreståndare för Centrum för praktisk kunskap på Södertörns högskola. Hon disputerade 2010 på avhandlingen *Kunskapens gräns, gränsens vetande: en fenomenologisk undersökning av transcendens och kroppslighet* och hennes forskningsområden är religionsfilosofi, fenomenologi och existensfilosofi.

NADINE BYRNE

Det ockulta har alltid fascinerat Nadine Byrne. Ritualer och mystiska klädräkter får stort utrymme i hennes föreställningsvärld. Dels är det en ren förtjusning i det textila materialet, dels en vilja att se och försöka förstå eller förklara det obegripliga. Hon söker en värld som existerar parallellt med den vardag som omger oss, en vardag där ritualerna snarare handlar om att borsta tänderna eller hämta på dagis. I samma anda som konstnärskollegor och inspirationskällor från 1960-talet inkorporerar hon såväl dans, ljud som performance i sitt utforskande av det esoteriska, parat med sin egen historia. De utgör sammantaget viktiga element inte minst i de filmer hon producerar. De är ofta en kombination av hårt styrda, iscensatta händelser och improviserade scener.

Topografi (2012) är filmad i Super 8-format, vilket ger hela verket ett patinerat uttryck, som ett bleknat minne. Minimalistiska klanger och ljud skapar en disparat ljudmatta som ackompanjerar bilder på människor som gör besynnerliga ting som liknar riter, binder ihop stenar, får pinnar att sväva. Känslan av att betrakta något viktigt, men att inte förstå vad är påtaglig. Inslagen av jord och mark verkar betydelsebärande och objekten som visas tillsammans med filmen förstärker upplevelsen av magiska föremål. Det nya textilverket *Oneiric Orarion* (2012) är ett religiöst klädesplagg som grekisk-ortodoxa präster använder, men här kommer det ur konstnärens egna drömmar.

Nadine Byrne, född 1985 i Sverige, bor och arbetar i Stockholm. Hon är utbildad vid Kungl. Konsthögskolan i Stockholm och Konst- och design högskolan i Bergen. Byrne har haft separatutställningar på bl.a. Konstnärshuset i Stockholm (2012) och Galeria Arropame i Bilbao (2011). Hon har även medverkat i en rad grupputställningar på bl. a. La casa Encendida i Madrid (2012), Sweden Art Center i Novosibirsk (2012) och Kalmar Konstmuseum (2012).

HEMAN CHONG

Heman Chong har sin bas i födelsestaden Singapore, men reser och ställer ut över hela världen. Han är verksam som konstnär, curator och författare - de senaste åren har han alltmer börjat utforska sitt skrivande. Under 2013 utkommer Heman Chongs första roman med arbetsnamnet *Prosectus*. 2006 deltog han i en veckas lång skriwarworkshop tillsammans med flera andra konstnärer och en curator som gav upphov till den gemensamt sammanställda science fiction-romanen *PHILIP*, med inspiration från den i genren klassiska författaren Philip K Dick. Resultatet blev en vild novell till bredden fylld med kronologiska och fantasifulla krumbukter, våld och robotsex, i en inte alltför avlägsen framtid. Tidsbegreppet har alltid fascinerat Heman Chong och man kan något förenklat kalla honom en konceptuell konstnär så till vida att den bärande idén alltid står självständig oavsett teknik eller medium - fotografi, text, måleri, installation etc. Men framförallt utgör det konceptuella ett ramverk till hans uttalade mål att med sin konst utforska individens och samhällets föreställningar om framtiden.

Covers (Versions) (2011) utgörs av 19 målningar som visar lika många omslag till böcker av existentiell karaktär, sci-fi- och äventyrsböcker. Böcker som på olika sätt kretsar kring ensamhet eller isolering och som påverkat konstnären att formulera tre sidospår på ämnet: Gömd, Utstött och Fånge (Hideaway, Castaway, Prisoner). Målningarna är personliga kommentarer snarare än visuella ledtrådar till böckernas innehåll.

Heman Chong, född 1977 i Malaysia, bor i Singapore.

Han är utbildad vid Royal College of Art i London och vid Temasek Polytechnic i Singapore. Chong har deltagit i ett antal stora internationella biennaler som t.ex. Performa 11 i New York (2011), Momentum 6, Moss (2011), Manifesta 8 i Murcia (2010) och 2nd Singapore Biennale (2008). Han representerade Singapore i den 50:e Venedigbiennalen (2003.) Chong har även haft en mängd grupp- och separatutställningar bl. a på SOTA Gallery i Singapore (2012), NUS Museum (2011) i Singapore, Kunstverein (2010) i Milano och Kadist Art Foundation (2011) i Paris.

CECILIA EDEFALK

Själv säger Cecilia Edefalk att det är mer intressant att arbeta med en bild än med levande modeller som förlaga. Olika typer av bilder har också utgjort grund till flera av hennes målningar. Det kan handla om en skildring en kvinna eller mer abstrakta bilder som idén om människan eller varat sett genom oändliga upprepningar, som hennes idag berömda Venusmålningar. Metodiskt får hon oss att se alla de lager och skiftningar som tingen är uppbyggda kring. Inte helt olikt den spiritistiska och antroposofiska konstnären Hilma af Klint (1862-1944) söker Cecilia Edefalk inspiration i det mystiska eller oförklarliga och är alltid uppmärksam på tillfälligheter eller tecken i omgivningen.

Det textbaserade verket *Historia för framtiden* (2008) visar flera samtal konstnären haft med August Strindberg, den store författaren och det manliga egot personifierad. De möts övernaturligt på en bänk, vid flera olika tillfällen inom loppet av ett par år. Han kommer till henne som en osalig ande och de talar om konstnärskapets förutsättningar, han ger henne direktiv och siar, fast hon hör inte hans ord, hon ser dem - precis som vi. I samtalen röjs Strindbergs så karaktäristiska, dominanta röst, samtidigt söker han hennes svar och närvaro, vill leva vidare. Rollerna förskjuts.

Cecilia Edefalk, född 1954 i Sverige, bor och arbetar i Stockholm.

Hon är utbildad vid Kungl. Konsthögskolan och Konstfack i Stockholm och Birkagårdens Folkhögskola. Edefalk har deltagit i flera internationellt betydelsefulla grupputställningar, som t ex. dOCUMENTA (11) i Kassel (2002). Hon har även haft en rad separatutställningar på museer och gallerier bl a Moderna Museet i Stockholm (1999), The Art Institute of Chicago i Chicago (2006), CCA Wattis Institute for Contemporary Art i San Francisco (2011) och Parasol unit institute for contemporary art (2011) i London.

KATARINA LÖFSTRÖM

Ett återkommande mantra, ett suggestivt repetitivt mönster eller rytm – det är typiska inslag i Katarina Löfströms konst. Hon spelar med det gåtfulla och blot-tar en längtan att förlora sig i en evig trans, i jakt på insikt. I hennes videoverk, objekt och skulpturer finns hela tiden en koppling till populärkultur, framför allt filmens värld genljuder, inte sällan med en efterföljande rysning, Disney, *Po-tergeist*, *Apocalypse Now*. Men hon tar steget vidare och leder oss in i det out-forskade - in i oändligheten - och ut igen. Än är det den femuddade stjärnan i de muslimska Ghirimönstren som förbryllar oss, eller ett lekfullt slingrande rörsystem som mynnar ut i livets källa: en liten fontän.

Här visar hon ljusverket *Almost Nothing* (2006 -) där hon med till synes enkla material som ljusfilter och mörkläggningsgardiner får oss att reagera likt Pavlovs hundar. Det finns något där, på andra sidan! Ljuset som tränger igenom på sidorna får oss att inse att bortom mörkret finns liv. Frågan är om det är gott eller ont? I det nya videoverket *A Void* (2012) leker hon med oss; läser man ordet särskrivet betyder det ett tomrum eller rymd, läser man ihop orden får man ordet "undvik". Lockande och dovt förföriskt suggs man in i den långsamma rörelsen. Hypnotiserande. Men mönstervärlden vi träder in i är ambivalent. Du förlorar dig på egen risk.

Katarina Löfström, född 1970 i Sverige, bor och arbetar i Stockholm.

Hon är utbildad vid Konstfack och Kungl. Konsthögskolan i Stockholm. Löfström har bl. a. haft separatutställningar på Oslo Kunstforening (2011), Skellefteå Konsthall (2009), Uppsala Konstmuseum (2008) och har gjort ett flertal offentliga gestaltningar. Löfström är representerad av Galleri Andréhn-Schiptjenko i Stockholm, där hon har en separatutställning våren 2013.

LEA PORSAGER

Lea Porsager ifrågasätter vårt normativa tänkande och började tidigt i sitt konstnärskap fundera över hur det ockulta skildrats historiskt och vill koppla samman olika trådar från vida tankeområden som mysticism och pseudovetenskap, kropp och tanke. Hon kombinerar rörlig bild, fotografi, installation och performance och hon använder sina verk som redskap eller strategier att flytta fram (tanke) positionerna i till synes okända marker.

Installationen *Anatta Experiment* (2012) visades på den stora konstutställningen dOCUMENTA (13) sommaren 2012. Den utgår från Monte Verità i Schweiz – sanningens berg. Hit kom i början av 1900-talet en blandning av konstnärer, teosofier, anarkister och spiritister som upplevde att de inte passade in i det samhälle som växte fram och som sökte en alternativ livsstil. De gav berget sitt namn och vistades där för att utveckla sina idéer och göra fysiska såväl som tankemässiga experiment. Hösten 2011 bestämde sig Lea Porsager för att själv åka dit med (det symboliska antalet) 7 vänner. De vistades i huvudbyggnaden, Casa Anatta, och ville återskapa eller reaktivera de ursprungliga idéer som uppstått i kollektivet på berget och utgick från tanken om ett upplöst jag, ett jag utan kärna där alla är ett - del av en grupp. I installationen visas förutom en film från experimentet också en affisch från den berömda curatören Harald Szeemanns (1933-2005) utställning om Monte Verità, samt ett golv uppbyggt som ett skulpturalt index utifrån teosofiska principer.

Lea Porsager, född 1981 i Danmark, bor och arbetar i Köpenhamn.

Hon är utbildad vid Det Kongelige Danske Kunstakademi i Köpenhamn och Städelschule i Frankfurt/Main. Porsager har deltagit i många grupp- och separatutställningar bl. a. i Kumu i Tallinn (2012), Aros i Århus (2011), Den Frie Centre of Contemporary Art i Köpenhamn (2011) och Röda Sten i Göteborg (2006). 2012 deltog hon i dOCUMENTA (13) i Kassel med arbetet *Anatta Experiment*.

ULRIKA SPARRE

I sina arbeten undersöker Ulrika Sparre det kollektiva medvetandet kontra individens. Hon vrider och vänder på grundläggande trossystem och utgår från det faktum att vi i Sverige inte längre tar religionen till hjälp i livets olika skeden, utan snarare en tro på det egna jaget. Det är gemensamt för oss menar hon - på samma gång ett krasst konstaterande i en alltmer kommersialiserad värld som ett förenande drag som binder oss samman.

I *Believers* visas fotografier och stora ljusskyltar med olika texter. På en står det: *I suffered for you*, på en annan: *Tomorrow is a new day and I am already there*. Det ser ut som citat och det är det, från Bibeln. Men de har blivit modifierade på en väsentlig punkt. Guds namn har ersatts med ordet "jag". Det som vid första ögonkastet ser ut att vara mänsklig hybris blir lika snabbt till en sorts tröst eller en hoppfull uppmuntran. Vår tids jag-kult kan tolkas på olika sätt tycks de säga. I en alltmer pragmatisk tillvaro ser vi själva till att skapa gudomen, måttanpassad och privat där vi tar till oss det vi söker.

Ulrika Sparre, född 1974 i Sverige, bor och arbetar i Stockholm.

Hon är utbildad vid Konstfack i Stockholm och vid Gerrit Rietveld Academy i Amsterdam. Sparre har medverkat i flera gruppställningar på bl. a. Contemporary Art Festival i Prag (2012), Växjö Konsthall (2012) och (I)ndependent People i Reykjavik (2012). Separatutställningen *Till Herr Daniel Westling* på Nacka Konsthall (2010) tillhör hennes mest uppmärksammade. Våren 2013 är Sparre även aktuell med projektet *Vad har du på gång?* på Husby Konsthall.

Konstnärstexter: Frida Cornell
Utställningsansvarig: Eva Eriksdotter
Grafisk form: Kulturavdelningen, Varbergs kommun

Det går att beställa visningar utanför ordinarie öppettider - kontakta konsthallen för mer information.

Vi erbjuder även lektioner i pågående utställning för förskola, grundskola och gymnasieskola. Lektionen är ett sätt för eleverna att närma sig samtidskonstens olika uttryck och anpassas efter behov och ålder.

Boka genom Varbergs Konsthall: tel. 0340-886 31 och konsthallen@varberg.se

**K VARBERGS
KONSTHALL**

Engelbrektsgatan 7 | 432 80 Varberg | 0340 886 31
www.varbergskonsthall.se | Öppet: tis-to 12-18, fre-sön 12-16

**Varbergs
kommun**